

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencle, MA v právní věci žalobce: **STEELMART s.r.o.**, se sídlem ul. Nádražní 25, Uherské Hradiště, zast. JUDr. Radimem Vicherkem, advokátem se sídlem ul. Masná 8, Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 5. 2. 2015, č. j. 3358/15/5200-11434-703000,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 5. 2. 2015, č. j. 3358/15/5200-11434-703000, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11.228 Kč, a to k rukám JUDr. Radima Vicherka, advokáta se sídlem ul. Masná 8, Moravská Ostrava, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 5. 2. 2015, č. j. 3358/15/5200-11434-703000, bylo podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno

rozhodnutí Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále jen „finanční úřad“) ze dne 3. 3. 2014, č. j. 413482/14/3309-24803-708246 (dále též „dodatečný platební výměr“).

Finanční úřad dodatečným platebním výměrem doměřil žalobci daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010 vyšší o částku 167.010 Kč. Současně mu uložil povinnost uhradit penále ve výši 33.402 Kč. Důvodem byla skutečnost, že žalobce neprokázal u výdajů na zakoupení zboží od společnosti BEST BUY s. r. o., že došlo k dodání tohoto zboží skutečně od této společnosti.

II. Obsah žaloby

Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítl, že se žalovaný řádně nevypořádal se všemi důkazy, neprovedl řádné dokazování a hodnocení důkazů. Nezabýval se podrobnou argumentací žalobce, čímž své rozhodnutí učinil nepřezkoumatelným. Žalobce doložil všechny listiny a podklady. Pokud chtěl žalovaný důkazy zpochybnit, měl vést dokazování, nikoliv převrátit důkazní břemeno. Žalobce dostatečně prokázal, že předmětné zboží skutečně existovalo, bylo dodáno, převzal jej a uhradil kupní cenu. Svědecké výpovědi svědků F. a B. žalovaný vyložil účelově a učinil žalobce odpovědného za vyjádření třetích osob. Pokud žalovaný nezpochybňuje dodání zboží, jeho množství a cenu, pak je otázkou, odkud žalobce zboží získal, a proč by jinou osobu neuvedl jako dodavatele. Pak je tento výdaj nezpochybnitelným výdajem ve smyslu § 24 zákona č. 586/1992, o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“). V obchodní praxi tvoří rámcová smlouva rámec pro jednotlivé dodávky, kdy se již zpravidla písemné smlouvy neuzavírají. Shodným způsobem odbyl žalovaný jako důkaz bankovní výpisy. I. Z. žalobce nezná a jako svědka jej nenavrhoval. Jeho výpověď nemůže být hodnocena jako důkaz. Žalobce již v odvolání označil judikaturu, kterou se ale žalovaný vůbec nezabýval. Finanční úřad ani žalovaný nezpochybnili jeho účetnictví, ale své závěry postavili výhradně na důkazech, které mohly přisvědčovat jejich závěru. Pokud žalobce neměl v době uskutečnění transakce indicie o tom, že je dodavatel nevěrohodnou osobou, nelze takový stav přičítat k tíži žalobce. Nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které dle Soudního dvora Evropské unie (rozsudek C-18/13) brání provedení odpočtu daně.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že v jeho rozhodnutí jsou uvedeny důvody rozhodnutí a řádně vyhodnoceny důkazy. Žalobce splnil svou prvotní důkazní povinnost, nicméně správce daně měl pochybnosti o nákladech zachycených v účetnictví. Žalobce měl dostatek prostoru k prokázání svých tvrzení. Žalovaný dále odkázal na výpovědi svědků K. a Z. (výslechem tohoto svědka finanční úřad realizoval svou pravomoc vyhledávat důkazní prostředky) s tím, že neprokázaly faktické provedení plnění deklarovaným dodavatelem, společností BEST BUY s. r. o. Dle výpovědi svědků F. a B. se mělo jednat o tzv. traťové dodávky, což je v rozporu s tvrzením žalobce. Ani tyto výpovědi neprokázaly, že skutečným dodavatelem žalobce byla uvedená společnost. Samotným předložením formálního dokladu nedochází k automatickému prokázání nároku na odpočet daně. Rámcové smlouvy

(předložené s odstupem jednoho roku od sdělení žalobce, že smlouvy o uskutečnění dodávek uzavřeny nebyly) neprokazují faktické uskutečnění plnění. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

Žalobce ve své replice zopakoval, že splnil svou důkazní povinnost, kdežto žalovaný své důkazní břemeno neunesl. Žalovaný si měl odpovědět na otázku, proč by ve svém účetnictví neuplatnil náklad na nákup předmětného zboží od jiného dodavatele, kdyby je od jiného dodavatele opatřil.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.).

Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že **žaloba je důvodná**.

Žalobce předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu pominutí argumentace žalobce, nevypořádání se s důkazy, neprovedení řádného dokazování a hodnocení důkazů.

K těmto obecně vzneseným námitkám zdejší soud poznamenává, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78; všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Jelikož tedy žalobce uplatňuje uvedené námitky zcela nekonkrétně, může na ně soud reagovat taktéž pouze v obecné rovině.

Zdejší soud přitom neshledal, že by rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející řízení trpěla naříkanými vadami. Žalovaný se zabýval odvolacími námitkami, zdůvodnil své úvahy a předložil konkrétní ucelenou argumentaci oponující argumentaci žalobce. Z napadeného rozhodnutí je patrná reakce na námitky žalobce i konkrétní úvahy žalovaného. Ostatně sám žalobce proti těmto úvahám v žalobě brojí konkrétní argumentací, a krajskému soudu proto nic nebrání v tom, aby správnost těchto úvah věcně posoudil. Nelze souhlasit ani s paušálním

tvrzením o nevypořádání se s důkazy, neprovedení řádného dokazování a hodnocení důkazů. Krajský soud neshledal žádné pochybení správních orgánů při pořizování podkladů rozhodnutí. Žalobce ve skutečnosti pouze věcně nesouhlasí s provedeným hodnocením důkazů. Nelze však mít za to, že by správní orgány řádné hodnocení důkazů vůbec neprovedly.

V dalších bodech již žalobce brojí proti závěru žalovaného, že neprokázal, že došlo k dodání deklarovaného zdanitelného plnění (zboží) od společnosti BEST BUY s. r. o. Mimo jiné přitom poukazuje na to, že žalovaný nezpochybňuje samotnou existenci zboží a jeho následné dodání třetí osobě. Jádrem sporu je tedy především rozdělení důkazního břemene mezi žalobce a správce daně a vymezení, co vše musí být prokázáno pro uznání nákladu dle § 24 zákona o daních z příjmů.

Podle § 92 daňového řádu „[s]právce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů“ (odstavec 2). Povinností daňového subjektu je prokázat „všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních“ (odstavec 3). „[P]okud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence“ (odstavec 4). Správce daně naopak prokazuje „skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem“ [odstavec 5 písm. c)].

Ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu k rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně lze shrnout tak, že daňový subjekt je povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy. Správce daně však může vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Správce daně je povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví a jiných povinných záznamů ve vztahu k předmětnému účetnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt bude tyto skutečnosti prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, publ. pod č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, nebo ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49). Správce daně není nicméně oprávněn daňový subjekt vyzvat k prokázání čehokoli, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám (nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95, dostupný na <http://nalus.usoud.cz/>).

Pro vymezení skutečností, které mají být v daňovém řízení předmětem důkazní povinnosti, je nutno vycházet z ustanovení hmotného práva. Rozhodným ustanovením je zde § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, podle něhož výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy. Ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů nelze uplatnit výdaje, které již byly v předchozích zdaňovacích obdobích ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů uplatněny. Pokud poplatník účtuje v souladu se zvláštním právním předpisem některé účetní operace kompenzovaně, posuzují se náklady, jejichž uznatelnost je limitována výší příjmů s nimi souvisejících, obdobně jako by byly účtovány odděleně náklady a výnosy.

Podle ústavních zásad ukládání daní a jejich správy finančními orgány je v souladu s Ústavou České republiky takové zdanění příjmů, které vychází z nákladů skutečně vynaložených na jejich dosažení. Finanční orgány musí mít právo neuznat výdaje uplatněné daňovým subjektem, které s jeho podnikatelskou činností nesouvisejí nebo jsou nepřiměřené. Bez této kontroly by daňové subjekty mohly uplatňovat jakékoli výdaje. Stát by potom jen s obtížemi plnil své úkoly, neboť by nemohl vybírat daně z příjmů v dostatečné výši (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 4. 2001, sp. zn. II. ÚS 67/2000, nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 4. 2006, sp. zn. II. ÚS 664/04; přístupné na <http://nalus.usoud.cz>). Je-li základem daně (dílčím základem daně) příjem snížený o výdaje, nelze však na výdaje zcela rezignovat a nerespektovat pravidla pro stanovení daně. Uzná-li proto stát určitou část příjmů ke zdanění, tedy odebere poplatníkovi část jeho majetku, musí přiznat i relevantní část výdajů objektivně minimálně nutných na jeho pořízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2007, č. j. 5 Afs 148/2006 - 56).

Daňová teorie mezi daňově účinné výdaje (tj. výdaje snižující daňový základ poplatníka) zahrnuje takové výdaje, které splňují následující podmínky: 1. Výdaje musí poplatník skutečně vynaložit. 2. Výdaje poplatník musí vynaložit v souvislosti se získáváním zdanitelných příjmů. 3. Musí být vynaloženy ve zdaňovacím období. 4. Za výdaje je považuje zákon.

Smyslem a účelem této právní úpravy je vymežit, které výdaje si může daňový subjekt uplatnit tak, aby byly daňově uznatelné. Daňový subjekt si od základu daně nemůže odečíst jakékoliv výdaje, ale pouze ty, které splňují podmínky zákona o daních z příjmů. První podmínky charakteru odčitatelného výdaje jsou stanoveny v odstavci prvním § 24 větě první citovaného zákona: musí se jednat o výdaje, které slouží k dosažení, zajištění nebo udržení příjmů, tyto příjmy musí být zdanitelné, jejich vynaložení musí být poplatníkem nepochybně prokázáno, výdaje musí být uplatněny ve výši stanovené zákonem o daních z příjmů a zvláštními předpisy, tytéž výdaje nelze uplatnit opakovaně.

Ze zprávy o daňové kontrole a napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, že důvodem pro doměření daně z příjmů právnických osob bylo neprokázání, že došlo k dodání deklarovaného zdanitelného plnění (zboží) od společnosti BEST BUY s. r. o. Skutečností, která nebyla podle správních orgánů prokázána, je to, že dodavatelem žalobce byla opravdu tato společnost. Finanční úřad ve zprávě o daňové kontrole na straně 26 výslovně uvádí, že

„nemá pochybnosti o tom, že daňový subjekt disponoval předmětným hutním materiálem, faktické přijetí tedy nebylo nikdy rozporováno. Důvod, který vedl k neuznání výše uvedených výdajů na dosažení, zajištění a udržení příjmů, byla okolnost, že daňový subjekt nevyvrátil pochybnosti správce daně o tom, že hutní materiál přijal právě od společnosti uvedené na přijatých účetních a daňových dokladech.“ Obdobně žalovaný na straně 14 napadeného rozhodnutí uvádí, že „správce daně ani odvolací orgán nezpochybňují, že hutní materiál byl prodán odběratelům odvolatele a je tedy zřejmé, že materiál musel být v dispoziční sféře odvolatele. Nebylo však prokázáno jeho tvrzení, že dodavatelem tohoto materiálu byla právě společnost BEST.“ Tato úvaha žalovaného nakonec také plně koresponduje i s jeho souvisejícím rozhodnutím ze dne 26. 11. 2014, č. j. 31231/14/5200-20446-710968, vydaným na základě téže daňové kontroly a týkajícím se doměření daně z přidané hodnoty, v němž například na straně 19 uvedl, že „nezpochybňuje nákup (tedy vlastní existenci) hutního materiálu, ani jeho následný prodej odběratelům odvolatele, ale má pochybnosti v tom, že odvolatel nakoupil tento materiál právě od společnosti BEST BUY.“

Z uvedeného je zřejmé, že podle žalovaného je podmínkou uznatelnosti výdaje dle § 24 zákona o daních z příjmů prokázání, že zboží, na které žalobce výdaj vynaložil, pochází od deklarovaného dodavatele. Toto východisko žalovaného je však nesprávné.

V této souvislosti je nutno poukázat na rozdíl mezi koncepcemi daně z příjmů a daně z přidané hodnoty. Jak uvedl Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 5 Afs 129/2006 – 142, „principy uplatňování daně z příjmů a daně z přidané hodnoty, jakož i jejich cíle, jsou však odlišné a jakkoli se jednalo o stejná zdanitelná plnění téhož daňového subjektu, dokazování vedené ohledně nich sleduje u jednotlivých daní zcela odlišné cíle. Především jsou v různých právních předpisech stanoveny zvláštní podmínky a pravidla pro uznání výdajů pro účely daně z příjmů (§ 24 zákona o daních z příjmů), jakož i podmínky pro vznik nároku na uplatnění nadměrného odpočtu u daně z přidané hodnoty (§ 19 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, nyní § 72 a násl. zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty – pozn. zdejšího soudu). Po zjištění skutkového stavu (tedy, zda výdaj byl uskutečněn, resp. zda se uskutečnilo zdanitelné plnění) je třeba podřadit tento stav pod určité ustanovení právního předpisu, resp. posoudit, zda splňuje dispozici v konkrétní právní normě stanovenou. Zpravidla lze přepokládat, že v případě, kdy jsou naplněny podmínky pro uznání výdaje dle § 24 zákona o daních z příjmů, budou dány i podmínky pro vrácení odpočtu na dani z přidané hodnoty. Tato zásada však v žádném případě není pravidlem a neplatí bezvýjimečně; zejména tak tomu nebude např. tehdy, bude-li výdaj prokazatelně uskutečněn (o skutkovém stavu nebude pochyb), ale doklad v souvislosti s jeho prokázáním předložený, nebude vystaven plátcem DPH (nebude splněna jedna ze zákonných podmínek pro uplatnění nároku).“

Jak dále uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 9. 2014, č. j. 5 Afs 109/2013 – 31, „správce daně v průběhu kontroly existenci předmětných výkonů nezpochybnil, provedenými důkazy však zpochybnil žalobcem deklarovaného dodavatele. S ohledem na výše uvedené jsou tedy tyto závěry původního žalovaného a stěžovatele ve vztahu k dani z příjmů mylné, neboť vycházejí z nesprávného východiska, že daňový subjekt (stěžovatel) musí v daňovém řízení prokázat nejen to, zda došlo k faktickému uskutečnění zdanitelného plnění, ale i to, zda toto plnění uskutečnila právě ta osoba, jež je jako

poskytovatel tohoto plnění uvedena v dokladu, který daňový subjekt jako důkaz k prokázání tvrzeného právního stavu předkládá. Z již citovaného nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 4. 2006, sp. zn. II. ÚS 664/06, totiž plyne, že tomu tak být nemusí.“

Shodná situace přitom nastala i v nyní projednávané věci, neboť žalovaný výslovně uvedl, že existenci zboží v dispoziční sféře žalobce (a tudíž i dodávky tohoto zboží žalobci) nezpochybňuje a zpochybňuje pouze skutečnost, že dodavatelem byla společnost BEST BUY s. r. o., jak žalobce deklaroval. Jelikož však prokázání této skutečnosti není podmínkou uznání nákladu dle § 24 zákona o daních z příjmů, je nutno rozhodnutí považovat za nezákonné.

S ohledem na to, že důvod, na němž bylo doměření daně postaveno, neobstojí, nezabýval se již krajský soud dalšími dílčími námitkami týkajícími se hodnocení důkazů, na nichž žalovaný své nezákonné východisko postavil.

Nad rámec výše uvedeného zdejší soud poznamenává, že žalovaný ve svém rozhodnutí sice zmiňoval také skutečnost, že žalobce nedoložil bankovní výpisy, které navrhuje jako důkazní prostředky, nicméně tato skutečnost nebyla důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí. Důvodem rozhodnutí bylo toliko neprokázání dodání zboží právě od společnosti BEST BUY s. r. o., nikoliv neprokázání, že výdaj byl vůbec vynaložen (potažmo, že byl vynaložen v deklarované výši). Správní orgán prvního stupně tuto skutečnost nezmiňoval vůbec a žalovaný ji sice zmínil, neuvedl však, že by z ní dovozoval jakékoliv právní důsledky.

Navržený důkaz výsledkem žalobce krajský soud neprováděl, neboť nemohl přispět k dalšímu objasnění skutkového stavu věci. Žalobce se ve věci vyjadřoval ve správním i soudním řízení, přičemž nové skutečnosti by do věci s ohledem na § 71 odst. 2 a § 75 odst. 1 s. ř. s. ani vnést nemohl.

VI. Shrnutí a náklady řízení

Soud z výše uvedených důvodů ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci a sepis žaloby) 2 x 3.100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 2 x 300 Kč. Jelikož je zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 1.428 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 11.228 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. dubna 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu